

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2007. évi június hó 28. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés büntette miatt **FK. vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2007. évi március hó 28. napján kihirdetett **11.Fk.1477/2006/25.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlott cselekményét **halált okozó testi sértés büntettének m i n ő s í t i .**

A büntetést **4 (Négy) év** fk. börtönre és **5 (Öt) év** közügyektől eltiltásra **e n y h í t i .**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **h e l y b e n h a g y j a .**

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 6.000 (Hatezer) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A megyei bíróság fk. vádlottat bűnösnek mondta ki aljas indokból és különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettében, amelyért, valamint - a Kecskeméti Városi Bíróság 4.Fk.1664/2006/2. számú ítéletében megállapított lopás vétsége miatti próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezése és a próbára bocsátás megszüntetése mellett - a lopás vétsége miatt is halmazati büntetésül 11 év fk. börtönre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az ítélet ellen

- az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása végett,
- a vádlott a minősítés megváltoztatása és enyhébb büntetés kiszabása érdekében,
- a védő téves minősítés miatt, és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség a vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta, a fiatakorúak börtöne tartamának súlyosítását, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ügyészi fellebbezés alaptalan, a vádlott és a védő fellebbezése alapos.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le a tárgyalást. Eljárási szabályt sértett azonban, amikor **(név)-et** a vádlott törvényes képviselőjének tekintette, és biztosította számára az ezen eljárási pozícióhoz kapcsolódó jogosítványokat. A tárgyalás idejére ugyanis a vádlott már betöltötte a tizennyolcadik életévét, s ezért megszűnt a törvényes képviselői pozíció. Ezen túlmenően **(név)** egyébként sem járhatott volna el törvényes képviselőként, minthogy a jelen üggyhez egyesített próbára bocsátás alapját képező bűncselekmény sértettje volt, s ezért az érdekei ellentétesek a vádlottéval, amelyből következően a törvényes képviselő helyett eseti gondnokot [Be. 452. § (1) bekezdés a) pontja] kellett volna a vádlott számára biztosítani érdekeinek képviseletére. Ez az eljárási szabálysértés azonban sem az eljárásra, sem az ítéletre nem volt lényeges kihatással.

A megyei bíróság a tényállást az ügy elbírálásához szükséges körben és mélységben lefolytatta. A szerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte és mérlegelte, indokolási kötelezettségének eleget téve számot adott arról, hogy mely bizonyítékot mennyiben és miért fogadott vagy utasított el.

Érvelése logikus, a szerzett bizonyítékokkal összhangban álló, s az annak eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megfelel az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok tartalmának.

Fkf.II.164/2007/6.

Mellőzte ugyanakkor a másodfokú bíróság a tényállásból (ítélet 3. oldal utolsó bekezdés) azt a megállapítást, hogy a vádlott a sértettet nagy erővel, hátulról, ököllel fejen ütötte (s ehhez kötődően az ítélet 6. oldal utolsó előtti bekezdésében foglaltakat is), s ehelyett azt állapította meg, hogy a vádlott nagy erővel ellökte a sértettet. A mellőzött tényállási részt ugyanis semmiféle bizonyíték nem támasztja alá, míg a sértett ellökését maga az elsőfokú bíróság is több helyen megállapította az ítélet

indokolásában, s ezért a másodfokú bíróság csak ezen megállapítást tette a tényállás részévé [kiegészítve ezzel a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján].

Kiegészítette illetve helyesbítette továbbá a tényállás ugyanezen bekezdését a vádlott nyomozás során tett - és az elsőfokú bíróság által e körben elfogadott - vallomásának (nyomozati iratok 145. oldal) azon részével, hogy a vádlott a sértettet azért rúgta meg, hogy a sértett amíg a rúgás következtében visszaesik a földre, addig legyen annyi ideje, hogy anélkül tudja elhagyni a helyszínt, hogy a sértett felismerné.

Ezen túlmenően helyesbítette az ítélet 3. oldal utolsó bekezdését - nyilvánvaló elírás miatt - azzal, hogy a sértettet tarkón rúgta a vádlott, valamint a Be. 4. § (2) bekezdésében foglalt alapvető rendelkezésnek megfelelően („A kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.”) a legalább 4-5, arcot és fejet ért behatás helyett a legalább négyet állapította meg.

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a tényállás teljes egészében megalapozott lett, s irányadó volt a másodfokú bíróság számára a felülbírálat során.

A megyei bíróság a tényállásból helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségének a fennállására, tévedett azonban a vádlott tudattartalmának, s ehhez kapcsolódóan a bűncselekmény jogi minősítésének a megállapításakor.

A megyei bíróság a bántalmazás módjából, céljából és hogy a sértettet a vádlott félig behúzta a bokrok közé arra következtetett, hogy a vádlott a sértett életének kioltását kifejezetten kívánta, vagyis egyenes szándékú emberölést követett el.

A halált okozó testi sértés büntetettét az emberölés büntetettétől az határolja el, hogy az elkövetőt a testi sértés okozásának, vagy a sértett megölésének - akár egyenes, akár eshetőleges - szándéka vezette-e. Az ölésre irányuló szándék megállapításánál az összes körülmény vizsgálata szükséges. Jelen esetben a vádlott nem használt az élet kioltására tipikusan alkalmas eszközt, nem hangzott el olyan kijelentés, amelyből az ölési szándékra lehetne következtetni, a bántalmazás módjából (ellökés, sípcsonttal tarkón rúgás, majd négy, a közepes erőt meg nem haladó erejű arcon ütés, illetve rúgásból) ugyancsak nem lehet következtetni a halálos eredmény kívánására, vagy az abba történő belenyugvásba. A bántalmazás eredeti célját nem lehetett megállapítani, a sértett ellökését követő rúgások és ütések indoka pedig az volt, hogy azok biztosíthassák, hogy a vádlott a helyszínről még az előtt elmenekülhessen, hogy a sértett felismerné, s ezáltal a későbbiekben (amire csakis sértetti túléléskor kerülhet sor) ne azonosíthassa.

A vádlott által felismerten is még élő sértett testének félig (!) való elrejtése pedig a cselekmény lelepleződésének elhúzását célozta, nem pedig a halálos eredmény

helyszíni kiváltását, melynek elérésében a vádlottat semmi nem akadályozta volna egyébként meg.

Mindezekből a bántalmazási szándékot kétséget kizáróan meg lehetett állapítani, a halálos eredménynek a kívánására, illetve az abba való belenyugvásba azonban nem lehet következtetni (BH 2003.1. számú jogeset).

Figyelemmel ugyanakkor a sértett életkorára, védekezőképtelenségére, a vádlottnak kellő körütekintés mellett feltétlenül számolnia kellett volna azzal, hogy a bántalmazása a sértett életének kioltását is eredményezheti, a tőle elvárható figyelem, körütekintés hiányában azonban ezen következmény lehetőségét nem látta előre [Btk. 14. § II. fordulat].

Így a bekövetkezett eredmény tekintetében gondatlansága állapítható meg (hanyagság).

Cselekménye mindezek alapján a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, de az (5) bekezdés II. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntettének minősül.

Megjegyzni az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított minősítő körülmények (aljas indokból és a különös kegyetlenséggel való elkövetés) egyébként sem lettek volna megállapíthatók.

A sértett ellökését követő bántalmazás azon motívuma ugyanis, hogy biztosítsa azt, hogy a vádlott úgy tudja elhagyni a helyszínt, hogy a sértett ne azonosíthassa a későbbiekben, nem minősíthető aljas indoknak, míg a Fkf.II.164/2007/6.

sértett testét ért (kétséget kizáróan megállapítható) összesen hat erőbehatás száma, jellege, ereje ugyancsak nem alkalmas a másik minősítő körülmény, a különös kegyetlenség megállapításához - a sértett életkora és fizikai állapota ellenére sem - minthogy nem éri el az embertelenség azon szintjét, amely az emberöléshez egyébként is szükséges kegyetlenséget jóval meghaladná, s ezáltal megalapozná ezt a súlyosabb minősítést.

A büntetés kiszabása során figyelembe vett bűnösségi körülmények közül a másodfokú bíróság a minősítés-változtatásra tekintettel mellőzte a többszörösen súlyos minősülésre utalást, míg további enyhítő körülményként értékelte a gondatlanság hanyag voltát.

Figyelemmel elsősorban a minősítés-változtatással együtt járó büntetési tételkeret változására (amely a Btk. 120. § (1) bekezdése és a 110. § (4) bekezdésében foglaltakra tekintettel egy hónaptól hét évet el nem érő szabadságvesztés) a másodfokú bíróság a fő- és mellékbüntetést a rendelkező részben megállapítottak

szerinti mértékre enyhítette, amely büntetést szükségesnek, s egyben elegendőnek is látott a fiatalkorú elkövetővel szembeni büntetési célok [Btk. 108. §-a] eléréséhez.

A minősítés-változtatást és az enyhítést célzó fellebbezések így alaposnak bizonyultak.

Az ítélet tábla a fenti megváltoztató rendelkezéseit a Be. 372. §-a alapján eljárva hozta meg, míg az ítéletet egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján - annak helyessége folytán - helyben hagyta.

A Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Figyelemmel a vádlotti és a védői fellebbezés eredményességére, az ítélet tábla a Be. 381. § (1) és (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetése alól mentesítette a vádlottat.

A fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapszik.

S z e g e d , 2007. évi június hó 28. napján

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk. Dr.Mezőlaki Erik sk. Dr.Cserhádi Ágota sk.
a tanács elnöke a tanács tagja,előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Fkf.II.164/2007/6. számú ítélete és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 11.Fk.1477/2006/25. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

S z e g e d , 2007. évi június hó 28. napján

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke